

**ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΤΣΙΤΙΡΙΔΗ,
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΣΥΜΠΡΑΞΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΟΒΙΑΣ,
ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΑΚΟ ΒΟΓΙΑΤΖΗ, ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ANTIVIRUS (ΤΕΥΧΟΣ 22)**

[Το άρθρο έχει τίτλο «9ο πανόραμα ομοφυλοφιλικών ταινιών»]
Γράφει ο Κυριάκος Βογιατζής

Είναι τελικά καρμικό να ασχολούμαι με Φεστιβάλ Ομοφυλοφιλικών Ταινιών. Μετά το Φεστιβάλ του Λονδίνου, ήρθε η ώρα του Πανοράματος Ομοφυλοφιλικών Ταινιών της Θεσσαλονίκης. Φέτος σβήνει, αισίως, τα εννέα κεράκια και αποτελεί μία ανάσα ανακούφισης σε μία πόλη που μάλλον έχει ανάγκη από μία γερή δόση προοδευτικότητας και μία, ακόμα πιο γερή, γροθιά στον συντηρητισμό. Αλλά ας αφήσω τις αυστηρά προσωπικές μου αμπελοφιλοσοφίες και ας έρθουμε στην ουσία. Προκείμενου να παρουσιάσουμε ένα αφιέρωμα στο Πανόραμα, μια και το ANTIVIRUS είναι χορηγός επικοινωνίας, μίλησα με τον κ. Γιώργο Τσιτιρίδη, εκπρόσωπο της Σύμπραξης Κατά της Ομοφυλοφοβίας, η οποία μαζί με το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, είναι οι διοργανωτές.

Ακολουθεί η «διαδικτυακή» συνέντευξη του κ. Τσιτιρίδη.

Κ.Β.: Κατ' αρχάς, θα ήθελα να μου πεις ποια ακριβώς η συμμετοχή της Σύμπραξης στη διοργάνωση του Πανοράματος Ομοφυλοφιλικών Ταινιών.

Γ.Τ.: Το Πανόραμα Ομοφυλοφιλικών Ταινιών ξεκίνησε ως ιδέα της Σύμπραξης να παρουσιάσει στον κόσμο της Θεσσαλονίκης την ομοφυλοφιλία μέσα από τον κινηματογράφο, να επικοινωνήσει και να δραστηριοποιηθεί ενάντια στην ομοφυλοφοβία και τις διακρίσεις. Η πρόταση για την παρουσίαση ταινιών και παράλληλων εκδηλώσεων βρήκε σύμφωνο το Φεστιβάλ Κινηματογράφου, είχε επιτυχία και κάπως έτσι εντάχθηκε σαν ετήσιος θεσμός στις εκδηλώσεις του Φεστιβάλ Κινηματογράφου κάθε άνοιξη. Η Σύμπραξη συμμετέχει σε όλα τα στάδια προετοιμασίας του Πανοράματος: πρόγραμμα, καλεσμένοι, ταινίες και παράλληλες εκδηλώσεις.

Κ.Β.: Τα πόσα κλείνει φέτος το Πανόραμα;

Γ.Τ.: Φέτος μετράμε 9 χρόνια παρουσίας.

Κ.Β.: Έχοντας ασχοληθεί με τον κινηματογράφο, θεωρώ ότι η πλειονότητα αυτών που αποκαλούμε «gay ταινίες», υπολείπονται πρωτοτυπίας και είναι καλλιτεχνικά υποδεέστερες. Ενστερνίζεσαι αυτή την άποψη;

Γ.Τ.: Δεν θα συμφωνήσω ότι οι ταινίες με θέμα την ομοφυλοφιλία είναι υποδεέστερες. Κατ' αρχάς μια μεγάλη συζήτηση που ανοίγει είναι τι είναι ομοφυλοφιλική ταινία. Οι απόψεις σε αυτό το θέμα είναι πολλές και αν το συζητούσαμε με μια ομάδα ανθρώπων, ο καθένας ίσως να είχε άλλη άποψη. Ομοφυλοφιλική ταινία είναι η ταινία που ασχολείται σε πρώτο ή δεύτερο επίπεδο με την ομοφυλοφιλία. Θα μπορούσαμε όμως να πούμε ότι είναι και οι ταινίες που οι σκηνοθέτες τους είναι ομοφυλόφιλοι ή που υπονοούν την ομοφυλοφιλία ή έχουν αυτό που λέμε «gay αισθητική». Ο καθένας, λοιπόν, αντιλαμβάνεται διαφορετικά την έννοια ομοφυλοφιλική ταινία. Ομοφυλοφιλική ταινία μπορούμε να πούμε ότι είναι αυτή που προβάλλει ζητήματα που αφορούν στην ζωή των ομοφυλόφιλων. Μέσα σ' αυτήν την πληθώρα των επιλογών θα υπάρχουν και κακές ταινίες. Βλέπουμε καθημερινά να βγαίνουν ταινίες υποδεέστερες από κάποιες άλλες. Μέσα από αυτόν τον οργασμό παραγωγών για τον κινηματογράφο, την τηλεόραση και τα video club θα

ξεχωρίσουν κάποιες.

Κ.Β.: Ποια ταινία --ή ποιες ταινίες-- πιστεύεις ότι διαφεύγει τον ισχυρισμό μου;

Γ.Τ.: Θα χρησιμοποιήσω κάποιους τίτλους από αυτές που εμείς προβάλαμε στο Πανόραμα, απλά σαν μικρό δείγμα: Τα αριστουργηματικά «Καραβάτζιο» και «Εδουάρδο» του Τζάρμαν, οι ταινίες του Πέδρο Αλμοδόβαρ, οι ταινίες του Φάσμπιντερ, το «Bent», το «Mysterious Skin», «Ένα σπίτι στο τέλος του κόσμου», «Καλοκαιρινή μπόρα»... και σταματάω εδώ γιατί ο κατάλογος είναι μεγάλος.

Κ.Β.: Μια και αναφέρθηκες σε ταινίες του Πανοράματος, η επιλογή των ταινιών του Πανοράματος γίνεται με τη συνεργασία της Σύμπραξης και του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης; Με ποια κριτήρια;

Γ.Τ.: Η επιλογή των ταινιών γίνεται με την συνεργασία Σύμπραξης και Φεστιβάλ Κινηματογράφου. Η Σύμπραξη προτείνει ένα πρόγραμμα και μαζί με το Φεστιβάλ δουλεύουμε πάνω σε αυτό και το συμπληρώνουμε. Το μεγαλύτερο μας πρόβλημα -- και κριτήριο-- είναι ότι στο ελληνικό κύκλωμα διανομής ταινιών δεν υπάρχουν πολλές ταινίες με θέμα την ομοφυλοφιλία ή μια προβληματική πάνω στους ομοφυλόφιλους. Ακόμη πιο λίγες --μάλλον σπανιότητες-- είναι οι ελληνικές καλές ομοφυλοφιλικές ταινίες. Νομίζω πως, ό,τι ταινίες υπήρχαν τις εξαντλήσαμε, και πλέον ψάχνουμε ταινίες από το εξωτερικό. Τα μεταφορικά, ο υποτιτισμός και η ενοικίαση της ταινίας πολλές φορές την κάνει απαγορευτική για τον οικονομικό προϋπολογισμό που υπάρχει. Πέρα από αυτό, άλλα κριτήρια επιλογής ταινιών είναι η αναγνώριση της αξίας τους από το κοινό και τους κριτικούς, να είναι πρωτόπαιχτες και δυσεύρετες για να έχει την ευκαιρία να δει κάποιος κάτι που δεν μπορεί να βρει αλλού (σ' αυτό συμβάλλει πολύ το Γερμανικό Ινστιτούτο με τις ταινίες που φέρνει, οι οποίες είναι πάντα πρώτης προβολής για την Ελλάδα και συνήθως δεν ξαναπαίζονται πουθενά αλλού στη χώρα μας). Τέλος, κάνουμε συχνά και κάποια αφιερώματα είτε σε σκηνοθέτες, είτε θεματικά, όπως π.χ. γάμος από ομόφυλα ζευγάρια, Έλληνες σκηνοθέτες κ.τ.λ.

Κ.Β.: Από ό,τι μου είπες, υπάρχουν κάποια προβλήματα με την λήξη των συμβάσεων των εργαζόμενων στο Φεστιβάλ. Μέσα στο γενικότερο πλαίσιο υπολειμματικής και υποβάθμισης του πολιτισμού, θα πρέπει να αρχίσουμε να ανησυχούμε και για τους σταθερούς θεσμούς;

Γ.Τ.: Πρέπει πάντα να προσπαθούμε για το καλύτερο. Ένας θεσμός μπορεί να πάψει να υπάρχει γιατί δεν έχει κάτι να πει, γιατί οι άνθρωποι που δουλεύουν σε αυτόν δεν έχουν δώσει τη βαρύτητα που χρειάζεται, γιατί το κοινό δεν ενδιαφέρεται. Μπορεί να είναι άλλοι λόγοι και όχι επειδή δεν χρηματοδοτείται, αν και η οικονομική στήριξη παίζει μεγάλο ρόλο. Έχει αποδειχθεί, όμως, ότι μικρές προσπάθειες βρήκαν ανταπόκριση και φανατικό κοινό γιατί είχαν κάτι να πουν. Να αναφέρω μόνο ότι στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου υπάρχει μια τάση όλοι να παρακολουθούν τις παράλληλες προβολές και τα αφιερώματα, και όχι το κυρίως πρόγραμμα. Ο κόσμος βρήκε απλά πολύ ενδιαφέρουσες τις ταινίες αυτές.

Κ.Β.: Στην Ελλάδα, λίγο-πολύ, αντιμετωπίζουμε τον πολιτισμό σαν είδος πολυτελείας. Αν μας περισσεύουν, αν είναι ευνοϊκές οι συνθήκες αν, αν, αν... Δεκάδες προϋποθέσεις για το αυτονόητο. Έχοντας ασχοληθεί με τα του πολιτισμού, ποιο είναι το παράπονο σου;

Γ.Τ.: Θα ήθελα να μην δίνεται βαρύτητα μόνο στους μεγάλους θεσμούς και τα

μεγάλα γεγονότα τα οποία στηρίζονται οικονομικά, υλικοτεχνικά από κρατικούς φορείς, αλλά και από όλα τα ΜΜΕ. Να προβάλλονται και τα μικρότερης εμβέλειας πολιτιστικά γεγονότα και να δίνεται μια ευκαιρία σε όλους να δείξουν το έργο τους.

Κ.Β.: Για να επανέλθουμε στο Πανόραμα, να περιμένουμε εκπλήξεις για φέτος; Ανεπισήμως, μπορείς να μας πεις κάτι που έχεις στο μυαλό σου για την φετινή διοργάνωση;

Γ.Τ.: Πρώτα απ' όλα, νομίζω ότι το Πανόραμα αποτελεί τη μεγαλύτερη εκδήλωση για την ομοφυλοφιλία στην πόλη μας. Γίνεται συνεχής προσπάθεια για την ποιοτική εξέλιξή του, χρόνο με το χρόνο. Σαν Σύμπραξη Κατά της Ομοφυλοφοβίας έχουμε καταφέρει αρκετά πράγματα και έχουμε αντεπεξέλθει στις δυσκολίες. Φέτος το πρόγραμμα θα περιλαμβάνει ταινίες πρώτης προβολής, παράλληλες εκδηλώσεις, όπως έκθεση φωτογραφίας, συζήτηση, βιβλιοπαρουσίαση με θέμα «Οικογένειες από ομόφυλα ζευγάρια» -- με την ευκαιρία της έκδοσης από την Σύμπραξη τόμου πρακτικών με τον ίδιο τίτλο. Επίσης, για πρώτη φορά θα παρουσιάσουμε και κάτι θεατρικό που θα είναι η έκπληξή μας.

Το Πανόραμα Ομοφυλοφιλικών Ταινιών της Θεσσαλονίκης θα λάβει χώρα στον Κινηματογράφο Ολύμπιον, στην αίθουσα «Παύλος Ζάννας», από τις 3 μέχρι τις 9 Μαΐου. Κάπου εδώ με κόβει η «λεξικρισία». Για το τέλος, μία... συμβουλή: ας προβάσουμε την ομοφυλοφιλία μέσα από την τέχνη και τον πολιτισμό, όχι από ξέφρενα wet parties με go-go dancers και δυο αυγά Τουρκίας... (Είμαι φύσει αμπελοφιλόσοφος. Τι να κάνω;)